

Stephen
Clarke

Celkem jde o Merde

Tuto sezónu
Angličan z Paříže
objevuje Ameriku

PLUS

Stephen Clarke

Celkem jde

o Merde

ALBATROS

Přeložil Richard Podaný

Stephen Clarke, Merde Happens
Copyright © Stephen Clarke, 2007
Translation © Richard Podaný, 2009
Illustrations © Jakub Požár, 2009

www.albatros.cz

ISBN 978-80-00-02267-3

„Pokud si mé melodie našly místo v lidských srdcích, vím, že jsem nežil nadarmo.“

Robert Stolz, rakouský skladatel

1968, to byl všech roků rok ;)

„Slýchávám, že v Americe je víc pomatenců než kdekoli jinde na světě.“

Alexis de Tocqueville: De la Démocratie en Amérique, 1840

Poděkování

Rád bych všem Američanům, které jsem potkal během svých početných návštěv ve Státech za poslední rok a půl, poděkoval za to, že jsou tak američtí.

Také bych chtěl vyslovit obzvláště veliké díky půjčovně aut, kde mě nechali odjet v jejich cenném vozidle, ačkoli jsem jim řekl: „Ještě nikdy jsem neřídil auto s automatickou převodovkou. Jak to funguje?“

Nicméně bych chtěl Američany také požádat, aby trošinku stáhli klimatizaci. New York totiž vydává zvuky, jako kdyby se chystal ke startu, a Las Vegas je v podstatě gigantický vibrátor.

A konečně ahojky všem tamním pelikánům. Ne, lifting nepotřebujete: bez trojitě brady není pelikán pelikánem.

Stephen Clarke, Paříž, květen 2007

Aperitiv

Taxikář, který mě toho únorového rána vyzvedl na JFK, byl mladý Sikh. Jen co se vrhl do provozu, začal mluvit přes rameno paňdžábštinou nebo jiným asijským jazykem.

Zrovna jsem se mu chystal vysvětlit, že ovládám jenom angličtinu, plus francouzštinu pro začátečníky, když tu mi došlo, že vůbec nemluví ke mně. Vykládal něco do telefonu – a vydrželo mu to po celou cestu. Napadlo mě, že možná melouchaří, že dělá pro nějaké call centrum, maximalizuje využití času stráveného za volantem a přijímá nějaké reklamace na počítače.

Ale neurazil jsem se. Nepotřeboval jsem konverzaci o počasí, natož o tom, proč jsem přijel do Ameriky. Úplně mi stačilo, že se můžu zavrtat do sedadla a vychutnávat si rozechvění z toho, že jsem v New Yorku.

Dokonce i dopravní zácpa tu je exotická – komanda žlutých taxíků se přetlačují o výhodnější pozice s černými limuzínami lincolny a s nákladáky s chromovaným předkem a všechno to do mrazivého zimního vzduchu vydechuje bílé obláčky zplodin. A nikdo si tu zábavu nenechá kazit rigóly na silnici, od kterých vám křupne v páteři. Asi tak po hodině popojíždění dálnice najednou vystoupala nad běžnou výšku ulic – a už to tu bylo, nejslavnější městské panorama

na světě, stříbrný obrys na pozadí mlhavě namodralého nebe. Přes pavučinu konstrukce visutého mostu jsem rozeznal hranatou věž Empire State Building a raketový kužel Chrysler Building.

Chytil jsem se za kraj sedačky.

Když jsme přejeli po mostě na druhou stranu, panorama města se nalevo od auta tyčilo ještě výš, ale pak začalo ustupovat dozadu. A brzy celý Manhattan zmizel někde za námi.

Tak moment, moment, pomyslel jsem si, takhle to přece nejde, nebo jde?

Paříž a Londýn

Mám sen... fakt mám?

1

Semínka pohromy se povedlo zasít už loni na podzim, když jsem otevřel v Paříži, kousíček od Champs-Élysées, anglickou čajovnu. Téměř ihned mě navštívil jazykový inspektor z ministerstva kultury a varoval mě, že pokud nepřeložím jídelníček do francouzštiny, mohu očekávat ty „nejpřísnější postihy“.

Dobře ho na tu práci vybrali, byl to mocí opilý byrokrat a odmítal uvěřit, že i ten jazykově nejznevýhodněnější Pařížan porozumí výrazu „sausage“, pokud bude cedulka s ním opřená na podnosu o hromádku dlouhých masových trubiček.

Kromě toho tvrdil, že moje zákazníky bude traumatizovat představa, že si v mém salátu vylomí zuby na nábytku – protože u salátu se sýrem si spletou anglické *cheese* s francouzským *chaise*, tedy židle. Židlový salát? Jaký jedovatý galský tabák ten chlap asi kouří?

Zachoval jsem klid a poukázal jsem na skutečnost, že do francouzštiny už hladce přešla spousta anglických slov pro jídla a nápoje, třeba sendvič, brandy, toust a tak, ale on na to zareagoval jen pohrdavým „pff“.

Vycítil jsem, že je na ústupu, a tak jsem zaútočil argumentem, že anglické názvy budou přispívat ke vzdělávání mých zákazníků.

„Ha! Vy si myslíte, že všechny Francouze je třeba přinutit, aby se učili anglicky?“ zahlaholil, našťavaně se odporoučel a nechal mě, abych řešil závažnější problémy, třeba jak řídit čajovnu. Aspoň jsem si to myslel.

Ale kdepak, pomsta přišla asi za tři měsíce. Byla to nefalšovaná ukázka byrokratického sadismu – oznámení, že ke druhé inspekci čajovny došlo inkognito, čímž jsem byl usvědčen z toho, že dál provozuji podnik s nepřeloženým jídelníčkem, a tím pádem se odsuzuji k uhrazení pokuty, nechutně vysoké částky v eurech.

„*Kolik* jim vlastně máme zaplatit?“ zeptal jsem se.

Byl jsem v čajovně s Benoîtem, synem prohnaného pařížského podnikatele Jeana-Marieho Martina, kterému jsem prodal padesátiprocentní podíl ve firmě. Jean-Marie půl podniku zakoupil v zoufalé naději, že tím Benoîta přiměje, aby přestal být věčným studentem, zvedl zadek a vyrazil do skutečného světa. Byl to rafinovaný tah – já nechám Benoîta, aby čajovně šéfoval, a on tu brzy vykvete z uleviváckého synka bohaté rodiny v obratného byznysmana, co hrabe eura hráběmi. A taky že čajovnu báječně rozjel. Anebo aspoň si to myslel, než přišla ta pokuta.

Benoît mi částku přečetl znovu a já jsem se svezl dopředu a chladil jsem si rozpálené čelo na skle pultu, hned nad poloprázdným podnosem toho, co měly být ty nejdražší párečky, jaké kdy kdo natlačil do strívek.

„Ten nejnaléhavější problém můžu vyřešit,“ oznámil mi Benoît francouzsky. „Přeložím cedulky, nechám předělat venku tabuli, objednáme nové jídelníčky na donášku. Inspektor přijde zase zítra.“

„Jenže já tolik peněz nemám,“ kvílel jsem. Byla to vypečená suma – dost na let kolem světa v byznys třídě, anebo na nákup středně dražšího sportáku. Jímalo mě tragické pomyšlení, že z toho nejspíš zaplatí výrobu nějaké ministerské brožury o tom, kterak správně pronásledovat anglicky mluvící cizáky.

Benoît soucitně sykal. Měl dost rozumu, aby nedal najevo úlevu nad tím, že pokutu nám napálili za něco, co se stalo ještě před tím, než ho ke mně do čajovny přivedl otec. Právně vzato je třeba ty peníze vzít z mojí prázdné kapsy. „Mohl bys...“ začal, ale já ho okamžitě přerušil.

„Prodat podíl Jeanu-Mariemu? Ani náhodou.“ Věděl jsem, že Benoît by si rád otevřel další pobočku, a neměl jsem ani v nejmenším chuť vycouvat z firmy zrovna v době, kdy má značka začít expandovat. Pokud se tedy expanze do Latinské čtvrti počítá jako expanze. „Ne, já ty peníze seženu,“ pověděl jsem mu.

„Musíš to zaplatit do šesti týdnů, jinak to ještě zvýší.“

„Cože?“ Narovnal jsem se a podíval jsem se Benoîtovi do očí. Kdyby to byl jeho otec, anebo jeho sestra Elodie, aspoň zčásti by měli radost z toho, jak se kroutím bolestí, ale Benoît se tvářil jen upřímně a soucítěně.

„Francouzský právní systém je nemilosrdný,“ prohlásil. „Sekat hlavy gilotinou už přestali, ale nikdy neodolají, když je možnost odseknout podnikateli aspoň...“

„Díky, Benoîte, dokážu si to představit.“

Nechal jsem ho, ať místo „sausage“ píše „*saucisse*“ a místo „salad“ zase „*salade*“, a šel jsem zachraňovat svůj podnikatelský chlebiček... vlastně i ten bych teď měl přejmenovat – na *pain d'entreprise*.

2

Byl jsem v šoku. A ne jen kvůli těm finančním potížím. Taky proto, že jsem zrovna uslyšel ta nejstrašnější slova, jaká moje mateřština nabízí.

Ne, nemyslím tím „Možná to bude maličko bolet“, ani „Miláčku, musím ti něco říct,“ dokonce ani „Věděl jste o tom, že vaši kreditní kartu někdo používá najednou v Moskvě, Šanghaji a Bogotě?“

Ta věta byla mnohem, mnohem děsivější. Zněla takhle: „Co chceš udělat se svým životem?“

Když se na tohle někdo zeptá, obvykle předstírám, že mě náhle postihla hluchota, případně běhavka. Když to ale řekne vaše přítelkyně, nemůžete dělat, že neslyšíte. Musíte přestat poslouchat ohromující, dramatické završení televizního kriminálního miniseriálu, který jste vypouleně sledovali celé týdny, a na tu otázku odpovědět.

„Co to?“ Přinutil jsem se odtrhnout oči od televize a podívat se na Alexinu (rád přiznávám, že překrásnou) tvář.

„Jaké máš sny, Paule?“ Položila mi hlavu na rameno a vypnula na

televizoru zvuk, abych neslyšel detektivovo vysvětlení, čím že to vrah poslední tři epizody balamutil celý výkvět Scotland Yardu. Bylo mi jasné, že mě čekají pěkné věci. Asi jako humr ví, že teď bude veselo, i když zatím jen ucítil, jak z hrnce stoupá první obláček páry.

Od chvíle, kdy mi Benoît pověděl o té pokutě, uběhlo jen osm hodin. Byli jsme s Alexou zachumlaní pod nadýchanou peřinou v jejím obrovském bytě kousek od náměstí Bastily.

V jednom rohu tohotohle paláce s podlahou z borového dřeva bylo mezipatro s ložnicí. Zalezli jsme tu byli proto, že zapnout dole podlahové vytápění stálo asi tak průměrnou měsíční mzdu denně, a já byl ke všem ostatním starostem ještě dočasně švorc. Alexa právě tak, protože neměla jiný příjem než z prodeje svých fotek. Nedávno měla výstavy v pařížském Pompidouově centru a v londýnské galerii Saatchi, které jí vynesly spoustu chvály, ale peněz pramálo.

Byt patřil jejímu tátovi, který se odstěhoval ke svému novému *amour* do Kodaně. Já se k Alexe přistěhoval hned po Vánocích a dneska poprvé jsme se z postele dívali na televizi. Nebral jsem to jako důkaz toho, že nás to míň baví, anebo snad že bychom kromě nahoty toho druhého potřebovali i jinou zábavu. Prostě jsem se jenom chtěl podívat na poslední díl té minisérie.

Jenomže Alexa je francouzská intelektuálka – a správný francouzský bohém se na televizní minisérie dívá asi tak jako krokodýl na sójové karbanátky: není to dost masité sousto, aby se do toho zakousli. Právě proto neviděla zhola nic špatného na tom, že ke mně začne mluvit přes závěr dílu.

„Sny? Těžká otázka,“ odpověděl jsem. „To bych si musel promyslet.“

„Ale určitě přece máš nějakou ctižádost. Proto jsi založil tu čajovnu, ne?“ Angličtinu si už osvojila tak dobře, že skoro nebyl poznat francouzský přízvuk.

„Ano, přesně tak,“ odsouhlasil jsem to a tetelil jsem se radostí, že z toho vyklouznu tak lacině. Prst jsem nenápadně sunul k tlačítku, že zase zapnu zvuk; detektiv otevíral pusku jako kapr a už dospěl k odhalení, nad kterým všechny ostatní postavy ohromeně vyvalily oči. Alexa mlčela jen pět vteřin – a já si to už vyložil jako nevyřčený souhlas, abych zase pustil zvuk.

„Jenže půlku firmy jsi prodal, takže musíš mít i jiné sny.“

Sakra. Budu si to muset koupit na dévéděčku, jestli chci vědět, kdo je vrah. Vypnul jsem televizor a přitulil jsem se.

„No jéje, já mám úžasné sny,“ prohlásil jsem. „Třeba včera v noci se mi zdálo, že ležíš nahá ve vaně, já si tam vlezl k tobě a pak...“

„Ne, Paule, nedělej si z toho legraci, prosím. Myslím to vážně. Co chceš udělat se svým životem?“ Všepronikající pohled modrých očí se mi dostal až do mozku jako vrtačka. „Já mám sen, že natočím film o francouzském životním stylu,“ pokračovala, „a že udělám kariéru ve fotografii. Po čem ale toužíš ty, myslím kromě toho, že se dozvíš, kdo je vrah?“ Kteroužto touhu právě vlastnoručně zavraždila. „Je to nádhera, být s tebou v Paříži, Paule, ale vlastně se teď tak trošku...“ Nedořekla.

„Trošku co?“

„Nudím.“

„Nudíš?“ Když jste v posteli s nahou dívkou a ona řekne, že se nudí, jistě části těla to prostě vezmou jako povel, aby povadly.

„Ano. To není žádná náhoda, že tě ten malér s pokutou postihnul zrovna teď. Změknul jsi.“

„Změknul?“

„Ano, *tu te laisses aller*, necháš se jenom vláčet událostmi. Už asi měsíc nic nedělalš. Do čajovny skoro nechodíš.“

„Benoît mě tam nepotřebuje.“

„Většinou se jenom díváš na dévéděčka, brouzdáš po pitomých webových stránkách, anebo vysedáváš po kavárnách.“

„Anebo se k tobě tulím v posteli.“ Mně to připadalo jako ideální životní náplň.

„Jenže to nestačí. Máš energii a představivost. Nemůžeš takhle marnit život. Musíš být kreativnější. Mám strach, abys teď kvůli tomu dluhu neprodal i druhou půlku čajovny, protože pak bys toho měl na práci ještě míň než nic.“

Pochopil jsem, o co jí jde. Přepnula se do modu jeskynní ženy. Musím vylézt z jeskyně a umlátit mamuta, abych dokázal, že jsem skutečný muž. Tohle občas dělávají i ty nejemancipovanější ženy. Pořád vyžadují, aby muž prozkoumával i ženskou stránku své osobnosti, ale sem tam nutně potřebují nechat se na bradičkách poškrábat dvoudenním strništěm.

Kromě toho jsem moc dobře věděl, že má Alexa pravdu.

Vysedávat po pařížských kavárnách mě pořád ohromně bavilo: lidi, co předstírají, že si čtou knihy, ale po očku koukají druhým do kafe, páry zabrané do debaty tak naléhavé, jako by se chystaly změnit svět, pubertální děcka, co si ve snaze zařadit se do světa dospělých připalují jedno žváro o druhé. Nikdy nekončící divadlo.

Jenže poslední dobou jsem nad čtvrtým espresem po ránu cítil jistý neklid. Někdy jsem se přistihl, jak bubnuju prsty do mramorové stolní desky, jako kdybych na někoho nebo na něco čekal. A tu popudlivost jsem rozhodně nemohl celou připsat na vrub otravě kofeinem. Byla to spíš nějaká nespokojenost, usazená v takových hloubkách duše, kam nepronikne dokonce ani káva, šampaňské a láska řádné ženy (myšleno jak cit, tak tělesná láska). Prostě ve mně bylo něco, co kamsi vyhlíželo. Že by za tím snem?

„Ne, ten podíl na čajovně neprodám,“ oznámil jsem Alexe nejdrsnějším jeskynním hlasem. „Ty peníze seženu. A myslím, že už vím, jak na to.“

„Ano?“ Nadzvedla jedno obočí.

„Ano. Je to pár dnů, co jsem dostal takový e-mail s nabídkou práce. Tehdy jsem nad tím mávnul rukou, protože mi to přišlo až moc praštěné, ale teď...“

„O co jde?“

„*Thelmu a Louise* jsi viděla, ne?“

„Ano.“

„A co *Bezstarostnou jízdu*?“

„Jasně.“ Alexe obočí nadsakovalo jako splávek. Už se nenudila.

„A co *Zlatíčko*?“

„Původní film, anebo remake?“

„Záleží na tom?“

„Mně ano.“ Pro mladou Pařížanku jsou remaky filmů ze šedesátých let stejně hrůzné rouhačství jako kalifornské šampaňské.

„Dobře, tak původní film.“

„Viděla.“

„No a tahle nabídka by vlastně všechny ty filmy spojila.“

„Jako že bys musel jet přes celou Ameriku, mluvit jako cockney a policie by tě honila, protože bys měl v autě dvě nebezpečné ženské?“

„Jen jednu Francouzku, doufám,“ opravil jsem ji. „To by až tak nebezpečné nebylo, že ne?“

Alexa se usmála a políbila mě na rameno. Mamuta jsem sice domů nepřivlekl, ale aspoň jsem naznačil, že vím, kde se pasou.

Dva dny nato jsem byl v Londýně, na sobě nejlepší kvádru a na papíru formátu A4 jsem měl vytištěný celý svůj život.

Budova, před kterou mě zrovna vyvrhl taxík, byla celá z modře tónovaného skla, když nepočítám mramorové schodiště vedoucí ke hlavnímu vchodu. Nad schodištěm v jakémsi obrovitém žulovém sarkofágu bujně rostl celý ekosystém exoticky působícího křoví. Napadlo mě, jestli sem nedovezli egyptskou mumii a nezalávali, dokud nevyklíčila. I když jsem nechápal, proč tu nevidím růže a jabloně, protože v tomhle baráku měli v zásadě propagovat britskost. Bylo to zbrusu nové ústředí organizace s názvem (nekecám) Turistické zdroje: Británie. A právě její zaměstnanci mi skrzevá personální agenturu poslali tu nabídku práce.

Po zběžném výsledku, který si vzali na starost dva unudění členové ochranky, jsem výtahem vyjel do šestého patra a posadil jsem se na chodbě s kobercem v barvě lehounce opečeného toustíku. Stěny byly oranžové jako pečené fazole. K dokreslení dojmu anglické snídani už zbývalo jen to, aby někoho napadlo vytvořit stínidlo stropního světla ve tvaru volského oka.

A nikde ani hlásku, nikde živáčka.

Ovšem jen do té doby, než se znovu otevřely dveře výtahu a chodbu zaplavil ženský hlas, který by mohli nahrát a rovnou použít jako hudbu k dokumentárnímu filmu „Nervové zhroucení“.

„Ne, kurva, s tím blbým čoklem to ke kadeřníkovi nestihnu,“ kvílel hlas. „Do šesti teda rozhodně ne.“

Z výtahu se vypotácela vyčouhlá, kudrnatá ženština kolem třicítky. Její oblečení vypadalo, jako by si ho v záchvatu barvosleposti vybrala z charitativního kontejneru. Pytlovitý svetr v barvách duhy, kostkovaná minisukně, svisle pruhované punčocháče, na nohou prastaré semišové sněhule. V jedné ruce držela štůsek kancelářských složek, které vypadaly, jako když je jenom dneska upustila už desetkrát.

„Ne, ty si polib prdel, Georgi, jako obvyčejně. Hm?“ Uviděla mě a zavěšila.

„Ahoj,“ pozdravila a napřáhla ruku s mobilem. „Pardon, jste tu brzo, pojdte dál, kde mám do hajzlu ty zasraný klíče, podržte mi tohle, kurva drát.“

Vrazila mi složky a než prohrábla semišovou kabelku, stihla mě ob-

šťastnit dalším záchvatem Tourettova syndromu. A po celou dobu si mě prohlížela takovým tím přímým, vlezlým pohledem, jakým si chlapi prohlížíjí barovou tanečnici u tyče. Ne že bych v takovém baru někdy byl. Nebyl, teda aspoň na kontinentě ne.

„Nechtěli mi dovolit venku zaparkovat, kretění. No ale kdo má mít parkovačku hned první den v práci, no ne, aha, tady jsou, ale jak se ty pojebaný dveře vlastně... aha, už to je, paráda, posadte se, kafe, aha, ono tu stejně asi žádný nebude, tak se na to vyserem a hned začnem, ne?“

Servalo lepicí pásku z veliké kartonové krabice, která ležela pod oknem s tónovaným sklem.

„Hele, tak zkusíme první tohle, co?“ Vytáhla z krabice něco, co vypadalo jako německý ovčák bez nohou, a hodila mi to. Když jsem to chytil, došlo mi, že to je beranice, vysoká čepice z medvědí kůže, jaké nosí Královská garda. Co to má být, snad nějaký kulturní test? Soutěž *Poznejte typicky britský předmět*? Ještě po mně budou chtít, abych poznal zmrazenou tyčinku Mars a zahřívací příkrývku čajníku z výbavy Charlese a Camilly.

„Tak co je?“ povídá ta osoba. „Vstaňte a nasadte si to.“

Chlupatice mi sjela až přes oči a lechtala mě na uších. Skrz medvědí ofinu jsem matně zahlédl, jak si mě ta ženská vyfotila a pak se znovu vydala k Pandořině skřínce.

„Aha, hele, a co tohle?“

Tentokrát jsem si musel na krk navléct škrábavý krajkový límeček a culit se a strpět, aby si mě nafotila v čepici, co nosí Beefeateri.

„Trochu moc mladej, ale sere pes,“ řekla. „Jojojo, už vím, co s váma... ale kurva.“

Stoupla si na všechny čtyři a pak zmizela v krabici až po pás. Přes rameno jí ven vyletěla umělohmotná korunka, po ní něco jako šaškovský poklopec s rolničkami. Aspoň tohohle ponížení budu ušetřen.

„No tak se nedá nic dělat.“ Narovнала se a začala se svlékat. „Sundejte kalhoty,“ vyzvala mě.

No panečku, tyhle přijímací pohovory se od doby, co jsem posledně byl bez práce, dost změnily, napadlo mě. To po mně budou chtít, abych reprezentoval Anglii v píchání?

„Nestydíte se, že ne? No tak, v naší branži se na trochu nahoty nedbá. A vsadím se, že ani vy nevidíte ženskou v punčocháčích prvně.“

To měla pravdu – a byl to stejně nepříjemný zážitek jako vždycky. Je mi líto, dámy, ale je proti přírodě, aby se ženské spodní prádlo, i kdyby to byla třeba tanga, narvalo pod barevný nylon, a přesto zůstalo sexy.

„Nedodali nám kilt, ale moje sukně by pro zkušební fotky stačit mohla. Sorry, bude to zkrátka horalskej vzor typickej pro klan Mark-sů a Spencerů.“ Hlasitě zachrochtala, jako kdyby si prošťuchovala horní cesty dýchací. Rozhodl jsem se, že to budu považovat za její smích.

Naštěstí nešlo o sex, jen o to, jak vyfotit moje kolínka pod skotskou kostkou. Stáhl jsem si gatě a navlíkl jsem si sukni. Naštěstí... anebo naneštěstí byla na přezku, takže jsem si ji bez potíží upravil na svůj rozměr... tedy přinejmenším na šířku.

A teprve ve chvíli, kdy jsem tam stál a pixely foťáku propůjčovaly mým kolenům nesmrtelnost, a když jsem poslouchal tu cáclou káču, jak vykládá, že „až se bude fotit naostro pro brožuru, bude k tomu opravdovej kilt“, teprve pak mi došlo, že celou tu maškarádu jsem si mohl ušetřit. Já jsem nepřišel kvůli focení brožury. Omyl v osobě. Ona v té mojí – a já naprosto jistě v té její. Měl jsem jít za chlapíkem jménem Tyler. Myslel jsem si, že to je jeho asistentka. Ne, řeknu pravdu, nemyslel jsem vůbec, jenom jsem si nechal poroučet a udělal jsem ze sebe vola.

„Ehm...“ pokusil jsem se ji přerušit, ale ona se už vracela ke krabici a pořád mlela pantem.

„Máte s sebou referenční složku? Fotil jste poslední dobou nějakou velkou kampaň? Ale do háje.“

Zazvonil jí telefon. Podívala se, kdo volá, pak to zmáčkla a na mě vystrihla úšklebek, jako že „pardon, ale tohle vzít musím“.

„Cože? V tom? Už zas? To mě poser. Momentíček.“ Položila na mluvítko dlaň. „Promiňte, to je sestra. Nemohl byste na chvíličku počkat venku?“ Popadla mě za loket a vedla mě ke dveřím. „S kým to máš?“ ptala se do telefonu. „Do prdele, tak s tou vasektomií teda kecal, jo? Ten hajzl!“

A tak jsem se ocitl na chodbě v minisukni a modlil jsem se, ať nikdo nepřijde a nevidí mě.

„Vy jste pan West, mám pravdu?“

Měl jsem sto chutí se zapřít.